

„Danstereu.“
 et halvugentlig Rpheds- og Ophv-
 ningsblad for det dansk Folk
 i Amerika,
 udgivet af
DANISH LUTH. PUBL. HOUSE,
 Blair, Neb.
 „Danstereu.“ udgaaer hver Tirsdag og Fredag
 Pris pr. Aargang.
 De Forenede Stater \$1.50. Udlandet \$2.00
 Bladet betales i Forud.
 Bestilling, Betaling, Adressforandring og
 andet angaaende Bladet adresseres:
DANISH LUTH. PUBL. HOUSE,
 Blair, Neb.
 Redaktør: M. M. Andersen.
 Alle Bidrag til „Danstereu.“'s Indhold:
 Afhandlinger, Korrespondancer og Artikler
 af enhver Art, behøves adresseres:
 M. M. Andersen, Blair, Neb.
 Entered at Blair Postoffice as second
 class matter.
 Advertising Rates made known upon
 application.
 I Tilfælde af Uregelmæssigheder ved
 Modtagelsen bedes man klage til det stedlige
 Postvæsen. Skulde det ikke hjælpe, bedes
 man henvende sig til „Danstereu.“'s
 Kontor.
 Naar Læserne henvender sig til Folk, der
 abetterer i Bladet, enten for at købe hos dem
 eller for at lade Ophvisning om det abetterede,
 bedes De altid omtale, at De lise Avertisse-
 mentet i dette Blad. Det vil være til gen-
 sigelig Nytte.

Fra Livets Felter.

For „Danstereu.“ — af John Larsen.

Herrens Under blandt Hedningerne.

Det største Bevis for Kristendoms-
 mens Sandhed er Kristendommen
 selv. Dens Nærværelsesskrift og dens
 Virknings Under i haandgribelige
 historiske Resultater er Tidernes
 mest imponerende og forbaevende
 Kendsgerning. Kristendommens
 Sejrsang har intet Sideskyt i
 Mennekeslægtens Historie. Men-
 neskehaadene har gjort store Ero-
 bringer baade paa Ophindelses- og
 paa Ophavelses Omraade. Der
 er foregaaet Totalforandringer af
 Livsforholdene, og Fremskridtet har
 været overordentligt baade i Lær-
 dom, i Litteratur, i Kunst og i alle
 de Samfundstræster, der beriger
 Livet og udfolder og forøger Per-
 sonlighedens Magt. Men større,
 mere omfattende, varigt og bety-
 dningsfuldt end alt dette er de Re-
 sultater, som Kristendommen frem-
 stiller for vor Betragtning ved det
 tyvende Aarhundredes Begyndelse.
 Sandelig, vor Tro paa Herrens
 Nærværelse i Historien og paa hans
 Riges endelige Sejr kan ikke andet
 end styrkes og oplives, naar vi,
 midt i al Verdensfremfritidets Van-
 tro og Verdslighed, betragter Euan-
 geliets verdensforandrende Magt,
 dets Sejr over alle Hindringer,
 dets umodtaaelige Gennemtrængning
 alle Vegne, til alle Folk og Egne,
 — betragter de overordentlige Re-
 sultater af dets frelseligvækkende Gen-
 vendelse til de mest uensartede Folk
 og i de mest forskellige Sprog og
 Dialekter. Man taler om Euan-
 geliets Styrke i Aposteltiden og i Kir-
 kens første Aarhundrede, og sikker-
 lig ikke uden Grund. Vi glæder os
 over den Lids Sejr: Kirkens
 Grundlæggelse, Romerrigets Krist-
 ning og Euan geliets Indførelse i
 Central- og Nordeuropa. Det var
 visseelig Liden, der fordrøede Tro og
 Ofre, Liden, der paa en mægtig
 Maade viste Guds Euan geliums
 Kraft til Saliggørelse. Men Kristendoms-
 dommens magtfulde Under som en
 virkende Magt i hele Mennekeslæg-
 ten var det forbeholdt os, som lever
 i det nittende og tyvende Aarhun-
 drede, at beskue. Sikker har de første
 Liders hellige i Vandens Synne
 ved Troen knuet de kommende Sejre,
 og ligesom i det fjerneste hjørte de man-
 ge Tungemaalss Lovsang til Frel-
 sers Herre, der skulde karakteri-
 sere Modningstidens Komme; men
 for os er deres Synne bleven en
 nærværende, virkelig, storlaaet og
 trostøttende Kendsgerning. Det er
 ikke blot de evangeliske Fremfritid,
 der har fundet Sted paa den gamle
 kristenhistoriske Mark, at vi her vil
 dvæle ved, skønt ogsaa her er man
 kommet Enheden nærmere og har
 forstjættet Kirkeslaadens mange Sner-
 ker ved den nu af de forskellige
 Grupper erkendte eneste Grundtvold
 og Skilpe, Jesus Kristus. Det er
 særligt Kirkens Herrens Under ude

i Hedningelandene, der i en inderlig
 Tro og Glæde tvinger os paa
 Knae for Israels mægtige og var-
 dige. Det er blandt dem, der sad i
 Mærke og Dødens Skjgge, at vi nu
 med et stille Hjerte og højt for-
 undret hører Frelseslovsangen, saa-
 ledes som den i Hundreder af for-
 hen for os ufendte Tungemaal op-
 stiger til den Herre, som var til
 Stede i Aposteltiden, og som har lo-
 vet, at han vil være i sin Kirke —
 med sine — indtil Verdens Ende.
 Dette Løfte, denne Profeti opfyldes
 i vor Tid paa en saa opsigtsvæk-
 kende Maade, at hele Vesten af
 Mennekeshistorien blegner i Sam-
 menligning. Det er Morgenrøden,
 der er opgaaet over de forhen mørke
 Steder; det er Herren, der med
 Frelserens i Guld for de elendige
 — en Frihedsproklamation for den
 gamle Hedningeverden. Svilken hi-
 storisk Mejselt! Svilken Rundhaan-
 dethed og Overløbighed af Gæ-
 ver. Herrens Indgangs Storhed og
 hans frelsende Gerning derude kan
 ikke betegnes ved Tal eller Ek-
 empler. Totalindtrykket af hans
 Forbarmelsesværk overvælder Sjæ-
 len saa aldeles, at man forgæves sam-
 ler efter Detaillerne. Hvo kan tælle
 hans Gerninger? Hvo kan udfige
 hans Pris?
 Og dog har Tallene ogsaa en
 Mission. De gaar Bud til dem,
 der maaske næppe har skænket dette
 Underværk en Tanke. endlige været
 med til dets Fremme. Men i Kort-
 hed og samlet skal Summeringen
 være; den maa ikke trætte de mest
 uinteresserede.
 Den mest paalidelige Statistikk
 giver den protestantiske Hedninge-
 mission alene 449 forskellige Or-
 ganisationer. Disse repræsenteres
 ved 13, 607 Missionærer og 73,
 615 indfødte Sjælere, fordelt i
 over 5,000 Centralstationer i heden-
 lige Lande. Paa disse Missionsmar-
 ker er der 10, 993 organiserede Me-
 nigheder med et Medlemsantal af
 1, 289, 289 Sjæle, der gennem-
 snitlig forøges med 83,895 Sjæle
 om Aaret. Man faar et Begreb om
 de Summer, der ydes, naar man
 ser, at de aarlige Bidrag beløber sig
 til 17,161,092 Dollars, og at de
 indfødte aarlig selv videre yder
 1,833,981 Dollars. Hedningemi-
 sionen har 93 Lærestationer med
 35,414 Studenter, af hvilke 2,275
 er Kvinder; desuden 385 teologiske
 Skoler med 11,905 Studenter, og
 almindelige Skoler med 904,442
 Værn. Bibelen er oversat i 421
 Sprog og Dialekter, og over 300
 Millioner Sider af kristelig Læs-
 ning og næsten 300,000 Eksemplarer
 af forskellige Tidsskrifter ud-
 deles om Aaret over disse Lande
 og Egne. Saa har Hedningemi-
 sionen 355 Hospitaler og 753 Apo-
 tekter, der behandler og forsyner
 2,579,650 Patienter om Aaret, og
 sørger for, at Euan geliet prædikes
 for dem. Det er væsentligt gemen-
 de sidste Hundrede Aar, at Herren
 ved sin stridende Kirke har frem-
 bragt disse mageløse Under, ikke
 at tale om de direkte bidrækkende
 Virkninger, som for Tjeblikket ikke
 kan maales med et Mennekes Maal.
 Saliggørelsens Kræfter gennem-
 trænger Folk og Riger, og Tegnene
 tyder paa, at det tyvende Aarhund-
 rede skal overgaa alle spundne Liden
 i Arbejdet for Slægtens Omvendelse
 til Gud.
 Og heller ikke er disse Sejre vundet
 uden Martyrer. Hedningever-
 den har, under dette atomfættende
 Euan geliarbejde, faaet sin
 talrige Martyrskare af Mænd og
 Kvinder, som med Glæde led Døden
 for deres Herres Sag. Kirken i
 Kina straalte her med en Glans,
 der minder om Kirkens tidlige
 Martyrhistorie og de helliges uover-
 vindelige Tro i Midtaldernes
 Mærke og i Reformationstidens
 frygtelige Forsølgelser og Pinsler.
 De gamle hedenste Religioner er i
 stærk Opløsning, og Orientens før
 saa mægtige Systemer er nu kun
 forfjndende Skjgger, der ikke mere
 med Held kan modarbejde Kristendoms-
 dens Dns og frelsende Sand-
 hed. Disse Underværker i Kina,
 Indien, og paa Verne i Havet lader
 os sjne Kristi endelige Sejr over
 alle Ting herude.
 Hvor herligt straalte Morgenrødens
 Stær
 Fra Frelserens hist paa Zion's
 Skje;

Dens Klarheds Kraft bevidner Tiden
 mer.
 Da hvert et Knae skal sig for Jesus
 hje.
 I Støv henjundrer hedenst Tem-
 pelhus,
 Hvor Himlens Kongesøn sit Indtog
 holder;
 De døde Guder ligge glemt i Grus,
 Hvor Himmelaanden Livets Bud ud-
 folder.
 Med Pris og Lovsangs Tone mnd
 din Gud,
 Du, som har lært hans Kærlighed
 at kende;
 Af Mærkets Dns har fører Slæg-
 ten ud,
 Hans Magt og Trofasthed faar
 aldrig Ende.

William Gwart Gladstone.
 Et Hundrebarsminde.

1809 — 29. December — 1909.
 II.

En Ting, man ikke kan lade være
 at lægge Mærke til, naar man sy-
 ler med Gladstones Liv, er den
 Harmoni, som præger det fra først
 til sidst; fra Barndomshjemmet,
 Skolen og Universitetets lyfkelige
 Bokschaer bar det videre fremad i
 en lige Linie — ja, naturligvis mødte
 der ham svære Banifseligheder og
 Hindringer baade ydre og indre, og
 han gif ikke uden om dem, men
 naar man nu ser tilbage paa hans
 Liv, ser det ud, som han personlig
 gif ufsadt og stejle stærkere ud af
 dem igen, og selve Sagerne, han
 kæmpede for, blev som Regel ud-
 ført i hans Mand eller vil blive det.
 Striden stod først i hans famvit-
 tighedsfulde Sjæl, til det for ham
 var klart, hvad der var Ret, før
 magtede han ikke at føre den i Fol-
 kets Naavn, men saa var ogsaa hele
 hans mægtige Beltalenhed til Rede,
 saa kunde han Time efter Time læ-
 gende den frem, saa Menneker forstod,
 at her var en Mand, som ikke talte
 af politiske Magtshenyn, men paa
 sit Folks Vegne, saa kunde man
 høre Folkets Sjæl gennem hans
 Stemme.
 Det vil af Bladshenyn være nød-
 vendigt her at nævne med et pege
 paa et Par af Hovedsituationerne i
 Gladstones Liv — hans Stilling til
 de indre Fremfritid, de sociale og
 finansielle, hans Udenrigspolitik og
 hans Forhold til Irland.
 Alerede i Begyndelsen af Hjrren-
 ne under Kampen for Ophævelsen
 af Korntolden til hans aristokrati-
 ske Ansættelse et grundigt Knae, han
 maatte overgive sig, fordi han saa,
 at der her blev begaaet en dnb Uret
 mod de daarligt stillede i Folket; ef-
 terhaanden blev han Frihandels-
 mand helt igennem.
 Som Finansminister regnes han
 ligesom for genial; med den mest
 indgaaende Grundighed havde han
 sat sig ind i de mange indviklede
 Spørgsmaal.
 Han havde en egen Tone til at
 kunne rede Traadene ud fra hin-
 anden, til at gøre et Budget gen-
 nemfjgtigt, saadan at det skal have
 været en ren Nydelse at høre hans
 timelange Forelæggelse af Finans-
 loven i de Perioder, hvor han stod
 for Styret.
 Han kunde levendegøre det hele
 paa en saadan Maade, at Tilhørere-
 ne ligesom saa Mennekeslivet røre
 sig bag ved de mange Tal og tørre
 Opregninger, men hvad mere var —
 hans Beregninger slog til, ja, de
 gif endogsaa hyppigt over Forvent-
 ning til den gode Side, skønt han
 afflaffede flere Toldbatter; nedfattede
 Indkomstilstanden ganske betydeligt
 og afbetalte paa Statsgælden.
 Han havde indset dette, at den
 videst mulige økonomiske Frelse-
 ke, der kan skabe nyt Initiativ, nyt
 Arbejde, ny Omsætning, er bedre
 end mange Understøttelser, som
 i mangfoldige Tilfælde virker
 demoraliserende i Stedet for op-
 muntrende.
 Han havde ogsaa Mod til at
 være gennemført økonomisk med de
 utallige mindre Velsø, som en Fi-
 nansminister har saa svært ved at
 fige Nej til; han huffede altid, at
 det er og bliver Folket, det store
 menige Folk, som skal betale Gibet.
 Side om Side med Mænd som
 Lord John Russell og John Bright
 kæmpede han i 1865 for en Udvi-

delse af Valgretten, idet der endnu
 den Gang manglede betydeligt i,
 at der var almindelig Valgret i
 England.
 Trods den gode Sag og den glim-
 rende Maade, hvorpaa Kampen blev
 ført, faldt Ministeriet Russell dog
 paa dette Forslag — men saa stærk
 en Folkemagt stod der bagved, at
 det konervative Ministerium Der-
 by'd' Israels, der nu traadte til,
 blev nødt til at gennemføre en Valg-
 retsudvidelse, der gif langt videre
 end den, de forfattede.
 Men for d'Israel, den senere Lord
 Beaconsfield, en henfjndløs, men
 ypperlig politisk Taktiker, gjaldt det
 først og fremmest om at bevare
 Magten og holde Gladstone borte
 fra den, saa ofrede han gerne, hvad
 det skulde være; for ham var Mid-
 ler og Veje underordnede, naar
 han blot kunde naa de Maal, han
 stræbte efter. At følge disse to højt
 begydede Mænds Udsviffing, og se
 disse udpræget modfattede Karakterer
 mødes og brydes, det er af den dy-
 best Interesse.
 I 1884 fik det andet Gladstone-
 Ministerium Resligghed til efter en
 haard Kamp og megen Modstand
 fra Overhuset at gennemføre en
 overordentlig omfattende Valgrets-
 udvidelse, der stoffede et Par Mil-
 lioner, navnlig af Englands smaa
 Forbrugere Stemmeret.
 I Konversationsleksika og lig-
 nende Haandbøger kan man finde
 Sætninger som f. Eks. denne:
 „Hans ydre Politik var ikke im-
 ponerende“. Ja, det kommer jo an
 paa med hvilke Sjne man ser paa
 den — det var i hvert Fald ikke
 af tilfældige, men af fuldt maal-
 bevidte Grunde, hvis den ikke var
 det — i manges Sjne var og er
 den forsvigt imponerende.
 Hvis det imponerende bestaar i
 som Stormagt at rage sig ind i
 enhver Konflikt i Verden og graad-
 ligt søge at gribe enhver Fordel til
 paa andres Befolknng at redde sin
 Part, eller at lise hsljdt paa Vaab-
 nene, hver Gang den allerringeste
 Resligghed gives, saa var hans Uden-
 rigspolitik ikke imponerende, men
 for dem, der synes, at der avles stør-
 re Formaal i Udenrigspolitik for
 et ældgammelt, kristent Kultur-
 folks Forteminister, var den det i
 Sandhed.
 Gladstone syntes, at England var
 stort og rigt nok til at være den
 overlegne, til at give det store Ver-
 denssempel midt i dette vanvittige
 Krigs- og Rustnings-Kapløb mel-
 lem Landene. Hvor det var ham
 muligt, hindrede han krigeriske For-
 biddinger, ogsaa paa Trods af øje-
 blikkelige, oprusende Folkstemnin-
 ger, selv om han lattede Popularite-
 ten til.
 Det mest typiske Eksempel afgiver
 vel nok „Alabama-Sagen“. De
 nordamerikanske Fristaters Regering
 anklagede Englands for under den
 store Borgerkrig mellem Nord- og
 Sydstatene om Regerstaberets Af-
 skaffelse (1861—65) at have be-
 gunstigt og indirekte støttet Syd-
 staterne paa forskellige Maade.
 Navnlig var man forbitret over den
 store Skade, Kaperfibeet „Alaba-
 ma“, som var blevet bygget og ud-
 rustet i en engelsk Savn, havde for-
 boldt Nordstaternes Handelslaade
 under Krigen. Fristaterne krævede
 hsljdt Erstatning, men fandt ingen
 Tjenlyd for deres Krav, før Glad-
 stone igen kom for Regeringen.
 Efter lange Forhandlinger blev
 der nedfat en international Bold-
 giftsdomsfor i Genf, og dennes Ken-
 delse faldt ud til Fordel for Ame-
 rika. England blev dømt til at be-
 tale en Stadeserstatning paa 58
 Millioner Kr.
 Men nu brød der et Uvejr løs i
 England — en saadan Afgørelse
 kunde man ikke finde sig i for den
 nationale Heres Skuld.
 Bladene ophidvede Befolkningen,
 og Raadene paa Krig led højere og
 højere; ikke mindst var d'Israel paa
 Færd for at øge Ophidselsen.
 Men Gladstone var urokelig;
 England havde Uret at sone, og saa
 skulde den sones, han vilde ikke føre
 en Krig paa et saadant Grundlag.
 Stadeserstatningen blev betalt, men
 Ministeriets Stilling var fra at
 være overordentlig stærk bleven saa
 haag, at det maatte gaa af kort efter,
 og Gladstone ombyttedes med d'Is-
 rael.
 Det var et stort Offer, Gladstone

der havde maattet bringe, fordi han
 netop paa den Tid stod midt i et
 omfattende Arbejde for sociale
 Fremfritid, som han var meget
 ivrig for, og som han nu i en Kar-
 rakte blev affkaaret fra at fortsætte.
 Selv en kort Skildring af Glad-
 stone vilde være ufuldkommen, hvis
 den ikke ogsaa minde om en anden
 af hans store Bedrifter, den, han
 ikke fik fuldført, hans Arbejde for
 Irlands Sag.
 Han havde ikke deltaget mange
 Aar i det politiske Liv, før han havde
 faaet Ose for den Uret, der i Aar-
 hundreder var bleven øvet mod Ir-
 land. Dette ulufkelige, mishand-
 lede Land, som for store Deles Bed-
 kommende ejedes af mægtige Guds-
 ejere, som levede i England og paa
 Fjaltlandet og lod deres Føgeder
 udfuge Befolkningen for de uhyre
 Summer, de ødslede bort, dette
 Land havde man ogsaa forlængst i
 sin Overmagt frataget dets eget Par-
 lament, og hvad der næsten vakte
 den dybeste Forbitrelse i Folket —
 med Magt indført protestantisk
 Gudsstjeneste i det helt igennem ka-
 tolske Land.
 Atter og atter udbrød der Oprør
 i dette Folk, som man havde fra-
 taget al Ret til at leve sit Liv paa
 sin egen Jord. Misvækstaar med
 efterfølgende Hungersnød kom til,
 og Landet forfaldt i en skræffelig
 Grad.
 Gladstone søgte flere Gange i sin
 Ministeritid at raade Bod paa noget
 af alt dette, men blev tidt misfor-
 staaet af Irerne, fordi han ikke kun-
 de gaa saa hurtigt til Værks, som
 de ønskede. Tilstandene paa Ir-
 land forværredes stadig. Mord og
 Dptsjer hørte til Dagens Orden, og
 Lvang gjorde kun ondt værre.
 Da Gladstone i 1886 for tredie
 Gang traadte i Spidsen for Rege-
 ringen, havde han efter megen Over-
 vejelse fatted den Bestlutning at gøre
 sit yderste for at opfylde Irlands
 Ønske om Selvstyre (Home-Rule).
 Han indbragte derfor Forslag om
 Oprettelsen af et irsk Parlament,
 som skulde lase Bestemmelse i alle
 Sager, der alene angik Irland. De
 udenrigske Spørgsmaal skulde som
 hidtil behandles i Rigerens fælles
 Parlament i London. Desuden stil-
 lede han Forslag om Bevilling af
 store Summer til Ophøb af Jord
 til Selvejendom for Folket.
 Afstemningen gif Regeringen
 imod, hvorefter den udskrev nye

valg, men her kom den i Mindretal,
 og den 77aarige Ministerchef og
 hans Regering traf sig strafs til-
 bage for Ministeriet Salisbury.
 Som i et Glimt var det efter Mars
 Arbejde med det irske Spørgsmaal
 gaaet op for Gladstone, i hvor høj
 Grad det irske Folk trængte til, at
 England kom det i Møde, og nu,
 da det var blevet hans inderligste
 Ønske at bringe det Folk paa Fode
 igen og lise England til at øve Ret-
 færd, nu fastede han sig i sin høje
 Alder ud i en 6-aarig uafbrudt
 Kamp for Irlands Sag.
 Han gennemrejste England paa
 kryds og paa tværs og holdt Møde
 paa Møde, hvor han med ungdoms-
 melig Fyrighed og alt overvindende
 Kraft Dag for Dag fik nye Hun-
 dreder eller Tusinder til at se med
 samme Sjne som han. Da lise
 Valget kom i 1892, havde han igen
 faaet Majoritet i Underhuset, og dan-
 nede for fjerde Gang Regering, i
 hvilken John Morley blev Minister
 for Irland.
 Saa kom det store Tjebst, da den
 83aarige Mand rejste sig og traadte
 frem, modtaget af et bruisende Vi-
 fald, for i 2½ Time at holde Husets
 Opmærksomhed fangen.
 Den skønne, rene Stemme fylde
 endnu det store Rum; Tilhørerne
 var dybt grebne, da han sluttede,
 men nu hylbedes han fra alle Sider
 med en Jubel, som forfattede ude i
 de Mennekesmasier, som hølgede om
 Parlamentet. Efter en hel Som-
 mers langsomme Møde, hvor
 Gladstone bestandig var den ivrigste
 blandt de ivrige, blev Loven endelig
 vedtaget i Underhuset.
 Kort efter var den forfattet i
 Overhuset.
 Havde Gladstone været yngre,
 havde han uden Tvivl straks optaget
 Kampen med Overhuset; det mag-
 tede han ikke, men hans sidste Ord
 i Parlamentet, før han traf sig til-
 bage, gjaldt Overhuset.
 Det maatte, sagde han, komme
 til et Dags, hvorved dette Hus's
 Magt blev væsentlig stærket, thi den
 nuværende Tilstand var i Længden
 utaalelig og uholdbar.
 Aaret 1910 vil maaske fuldføre
 dette Arbejde — og saa er der ende-
 lig Mulighed for, at Irland kan lise
 Oprejsning.
 Mindet om denne Skikkelse, vel
 en af Historiens smukkeste, vil i
 disse Dage blive fejret Verden over,
 thi mange, ogsaa uden for England,

Nye Bøger.

- Olfert Ricard: Kristus og hans Mand.**
 Studier over religiøst Sjæleliv i Lys af bibelske
 Skikkelser og Optrin. Pris \$1.10.
- L. C. Petersen: Hvad jeg dikterede mine Konfirmander.**
 Hovedpunkterne i den kristne Værnelærdom i korte
 konkrete Sætninger med anskuelige Eksempler fra Bi-
 belen og Mennekeslivet. 69 Sider .25.
- Chr. Lyng: Alpernes Israel.**
 En lille Waldenserhistorie med 17 Illustrationer.
 101 Sider. 40.
- Adolph Monad: Gud er Kærlighed.**
 En Række Prædikener oversatte af N. Dalhoff. Et
 Ord i rette Tid om Kristendommen til „de dannede blandt
 dens Foragtere“. 100 Sider. 30.
- Paul Osenburg: Gaa til Alters.**
 Et Ord til unge. 20 Sider .05.
- J. B. Meyer: Et helligt Tempel.**
 Rogle Ord til unge Mænd om Menhed. 19 Sider. 05.
- S. P. Hansen: „Der staar skrevet“**
 Besledning til Bibellæsning for hver Dag i Aaret
 1910. Udgiyet af Kirkelig Forening for den Jndre Mis-
 sion i Danmark. 30 Sider. 10.
- Dr. Torrens Taler til Guds Medarbejdere.**
 Goldte Verden over for Arbejdere i Guds Rige. Autori-
 ret Overfættelse ved Anton Bøst. 64 Sider. 20.
- Danish Luth. Publ. House,**
 Blair, Neb.